

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a cincea)

8 mai 2014 *

„Marcă comunitară — Procedură de declarare a nulității — Marca comunitară verbală Simca — Rea-credință — Articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009”

În cauza T-327/12,

Simca Europe Ltd, cu sediul în Birmingham (Regatul Unit), reprezentată de N. Haberkamm, avocat,
reclamantă,
împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de A. Schiffko, în calitate de agent,

pârât,

cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI, intervenientă în fața Tribunalului, fiind

GIE PSA Peugeot Citroën, cu sediul în Paris (Franța), reprezentată de P. Kotsch, avocat,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei întâi de recurs a OAPI din 12 aprilie 2012 (cauza R 645/2011-1), privind o procedură de declarare a nulității între GIE PSA Peugeot Citroën și Simca Europe Ltd,

TRIBUNALUL (Camera a cincea),

compus din domnii A. Dittrich, președinte, J. Schwarcz (raportor) și doamna V. Tomljenović, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 16 iulie 2012,

având în vedere memoriul în răspuns al OAPI depus la grefa Tribunalului la 20 noiembrie 2012,

având în vedere memoriul în răspuns al intervenientei depus la grefa Tribunalului la 9 noiembrie 2012,

* Limba de procedură: germana.

având în vedere că niciuna dintre părți nu a formulat, în termen de o lună de la comunicarea terminării procedurii scrise, o cerere de organizare a unei ședințe și întrucât a decis, în consecință, pe baza raportului judecătorului raportor și în temeiul articolului 135a din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

- 1 La 5 decembrie 2007, domnul Joachim Wöhler (în continuare „fostul titular”) a formulat o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), în temeiul Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), cu modificările ulterioare [înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1)].
- 2 Marca a cărei înregistrare s-a solicitat este semnul verbal Simca.
- 3 Produsele pentru care s-a solicitat înregistrarea fac parte din clasa 12 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare, și corespund următoarei descrieri: „Vehicule; aparate de locomoție pe uscat, în aer sau pe apă”.
- 4 Cererea de înregistrare a unei mărci a fost publicată în *Buletinul mărcilor comunitare* nr. 16/2008 din 21 aprilie 2008, iar semnul verbal Simca a fost înregistrat ca marcă comunitară la 18 septembrie 2008, sub numărul 6489371, pentru toate produsele menționate la punctul 3 de mai sus.
- 5 La 29 septembrie 2008, intervenienta, GIE PSA Peugeot Citroën, a introdus o cerere de declarare a nulității mărcii comunitare menționate, în temeiul articolului 51 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009], pentru toate produsele pentru care fusese înregistrată. În esență, intervenienta a susținut că fostul titular a fost de rea-credință la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate. Astfel, această cerere de înregistrare ar fi avut drept unic obiectiv să împiedice utilizarea denumirii „simca” în vederea comercializării produselor menționate în cererea de înregistrare, și aceasta în pofida faptului că intervenienta dispunea de drepturi asupra mărcii care erau anterioare cererii respective. În această privință, intervenienta a făcut referire în special la faptul că era titulara mărcii internaționale SIMCA, înregistrată sub nr. 218957 și protejată din 1959, printre altele în Germania, în Spania, în Austria și în Benelux, în special pentru produsele „vehicule; aparate de locomoție pe uscat, în aer sau pe apă”, care fac parte din clasa 12 în sensul Aranjamentului de la Nisa, și a mărcii franceze SIMCA, înregistrată sub nr. 1606604 din anul 1990, în special pentru „automobile”, care fac parte din aceeași clasă. Intervenienta a susținut că, deși aceste mărci nu mai fuseseră utilizate în ultimii ani, drepturile sale asupra mărcii fuseseră menținute. Ea a amintit că marca „cunoscută” de automobile SIMCA fusese deja creată în anul 1934 de un constructor de automobile francez. Marca franceză anterioară ar fi fost solicitată pentru prima dată în anul 1935, iar în anul 1978 ar fi fost preluată de Automobiles Peugeot, SA, care ar fi utilizat-o intensiv în întreaga lume, inclusiv în Europa. Intervenienta a mai menționat că în anul 2008 l-a invitat de două ori pe fostul titular să renunțe la marca contestată. Ca răspuns, acesta ar fi exercitat un „șantaj”, solicitând o compensație financiară. În opinia intervenientei, cererea de înregistrare a unei mărci fusese făcută de fostul titular pentru a-și ameliora situația financiară prin șantaj, fără să fi existat din partea sa o intenție reală de utilizare a mărcii respective. Ținând cont și de

faptul că raportul contractual dintre părți luase sfârșit cu puțin timp înainte de depunerea cererii în cauză de înregistrare a unei mărci comunitare, intervenienta a considerat că era vorba despre o simplă „marcă de speculație” sau de o „marcă de blocaj”.

- 6 Prin Decizia din 25 ianuarie 2011, divizia de anulare a OAPI a respins în totalitate cererea de declarare a nulității.
- 7 La 24 martie 2011, intervenienta a formulat o cale de atac împotriva deciziei sus-menționate.
- 8 La 29 aprilie 2011, reclamanta, Simca Europe Ltd, a fost înscrisă în registrul OAPI în calitate de nouă titulară a mărcii contestate.
- 9 Prin Decizia din 12 aprilie 2012 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera întâi de recurs a OAPI a admis calea de atac formulată de intervenientă, a anulat decizia diviziei de anulare și, în final, a declarat nulitatea mărcii contestate. Camera de recurs s-a întemeiat pe motive structurate pe trei părți, care privesc, în primul rând, observații preliminare, în al doilea rând, fapte „necontestate” și, în al treilea rând, existența însăși a relei-credințe a fostului titular la data cererii de înregistrare.
- 10 În primul rând, în ceea ce privește observațiile preliminare, pe de o parte, camera de recurs a considerat că, în calitate de nou titular al mărcii contestate, reclamanta „trebuia să accepte imputarea în mod direct a comportamentului” fostului titular în calitate de solicitant inițial al mărcii respective.
- 11 Pe de altă parte, camera de recurs a considerat irelevantă trimiterea făcută de reclamantă la o hotărâre a Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție din Germania) privind marca germană SIMCA. Camera de recurs a amintit în această privință că regimul comunitar al mărcilor este un sistem autonom constituit dintr-un ansamblu de obiective și de reguli care îi sunt specifice și a cărui aplicare este independentă de orice sistem național. În plus, camera de recurs a afirmat că nu a avut cunoștință de probele depuse în procedura paralelă care se desfășura în Germania, astfel încât hotărârea sus-menționată nu putea constitui un precedent judiciar.
- 12 În al doilea rând, în ceea ce privește elementele „necontestate” care, în opinia camerei de recurs, au o importanță decisivă în aprecierea situației de fapt în speță, mai întâi a subliniat că au fost vândute automobile sub marca SIMCA începând din anii '30 și că intervenienta sau o întreprindere care face parte din grupul său preluase această marcă în anul 1978. În plus, camera de recurs a evidențiat faptul că intervenienta era titulara a două mărci figurative protejate, una în Franța, respectiv marca națională înregistrată sub nr. 121992, și cealaltă în Republica Cehă, în Germania, în Spania, în Italia, în Ungaria, în Malta, în Portugalia, în România și în Benelux, precum și în unele țări care nu sunt membre ale Uniunii Europene, respectiv marca internațională înregistrată sub nr. 218957. Potrivit camerei de recurs, aceste mărci erau încă înregistrate la data adoptării deciziei atacate, cel puțin pentru vehicule, care fac parte din clasa 12, aparținând Automobiles Peugeot, o întreprindere din grupul pe care îl constituie intervenienta.
- 13 În al doilea rând, potrivit camerei de recurs, deși intervenienta încetase să comercializeze vehicule sub marca SIMCA la sfârșitul anilor '70, această marcă se bucura de un grad de notorietate ridicat care, deși s-ar fi putut diminua de-a lungul anilor, continua încă să existe la data adoptării deciziei atacate.
- 14 În al treilea rând, camera de recurs a subliniat că fostul titular lucrase ca antreprenor independent în domeniul informaticii timp de peste 18 luni pentru intervenientă în Köln (Germania) și, ulterior, în Bremen (Germania). Potrivit camerei de recurs, acesta avea cunoștință de istoricul mărcii SIMCA, astfel cum rezulta printre altele din unele dintre scrisorile sale adresate intervenientei.

- 15 În al patrulea rând, camera de recurs a constatat că, chiar înainte de data la care s-a solicitat înregistrarea mărcii contestate, fostul titular contactase deja o întreprindere indiană pentru a studia un proiect de dezvoltare a unui automobil. Totuși, acest proiect nu ar fi fost pus în aplicare la data adoptării deciziei atacate. Camera de recurs a subliniat, în această privință, că din scrisorile fostului titular rezulta că era în căutarea unei mărci „care nu mai era utilizată sau care nu era înregistrată”.
- 16 În al cincilea rând, camera de recurs a afirmat că, în luna august 2008, fostul titular deținea și adresa de internet www.simca.info și că din decembrie 2008 a comercializat biciclete electrice prin intermediul site-ului internet menționat.
- 17 În sfârșit, camera de recurs a afirmat că, deși fostul titular avea cunoștință de drepturile intervenientei în raport cu marca contestată, el prezuma că puteau fi anulate în lipsa unei utilizări serioase. Acesta ar fi dispus însă să renunțe la marca contestată dacă i se făcea o „ofertă de despăgubire”.
- 18 În al treilea rând, referitor la însăși existența relei-credințe a fostului titular, camera de recurs a considerat, în esență, că sarcina probei în această privință revenea intervenientei în calitate de parte care a solicitat declararea nulității. În opinia sa, trebuia să se fi recurs la mai multe probe care să alcătuiască un șir de indicii pentru a se putea afirma aproape cu certitudine că solicitantul mărcii comunitare era de rea-credință.
- 19 În opinia camerei de recurs, noțiunea „rea-credință” de la articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 nu este nici definită, nici delimitată, nici chiar descrisă în vreun fel în legislație. Deși Curtea a stabilit o listă de criterii privind interpretarea noțiunii menționate în Hotărârea din 11 iunie 2009, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, Rep., p. I-4893)*, în opinia camerei de recurs ele nu sunt exhaustive. Dat fiind că situația de fapt care a stat la baza procedurii în care a fost formulată întrebarea preliminară în cauza sus-menționată este, în opinia camerei de recurs, substanțial diferită de cea în speță, aceasta apreciază că este necesar să se stabilească criterii suplimentare.
- 20 În opinia camerei de recurs, faptul că fostul titular avea cunoștință de existența mărcilor anterioare și totuși a depus o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare este un indiciu al „intenției sale de a împiedica” și al relei sale credințe. Faptul că el a prezumat că aceste mărci puteau fi anulate este, potrivit camerei de recurs, irelevant și constituie un simplu pretext dat fiind că, la data adoptării deciziei atacate, respectivul titular nu introdusese încă o cerere de decădere nici a mărcii franceze anterioare, nici a mărcii internaționale anterioare.
- 21 Camera de recurs a indicat că fostul titular cunoștea de asemenea cu certitudine faptul că marca SIMCA se bucura de notorietate pentru automobile. În opinia camerei de recurs, din aceste elemente de probă rezulta că acesta căuta un nume de marcă cunoscut, obiectivul său fiind acela de a exploata „în mod parazitar” renumele mărcilor înregistrate ale intervenientei și să obțină un avantaj de pe urma bunei reputații a acestor mărci printr-o utilizare nelegală deliberată a semnului Simca. Or, un astfel de comportament trebuia, în opinia acesteia, să fie considerat un indiciu al relei-credințe.
- 22 În consecință, camera de recurs a apreciat ca fiind neimportant faptul că fostul titular a comercializat biciclete sub marca Simca din decembrie 2008, întrucât o astfel de comercializare nu reprezenta o justificare pentru înregistrarea mărcii contestate.

Concluziile părților

- 23 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a „cheltuielilor de reprezentare”.

24 OAPI și intervenienta solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii;
- obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la înscrisurile prezentate pentru prima dată în fața Tribunalului

- 25 Din analiza dosarului de la OAPI rezultă că documentele care figurează în anexele K 8, K 9 și K 10 ale cererii introductive nu fuseseră prezentate în fața acestuia pe parcursul procedurii administrative. Aceste documente constau, mai întâi, în ceea ce privește anexa K 8, într-o scrisoare din data de 16 martie 2012 adresată de reclamantă fostului titular prin care îi solicita să renunțe la utilizarea mărcii verbale germane SIMCA, înregistrată sub nr. 302008037708 în favoarea intervenientei, în continuare, în ceea ce privește anexa K 9, într-o declarație de renunțare a intervenientei, datată 23 martie 2012 și vizând marca respectivă, precum și într-o scrisoare adresată Deutsches Patent- und Markenamt (Oficiul German pentru Brevete și Mărci) de către intervenientă prin care informa cu privire la renunțarea sa și, în sfârșit, în ceea ce privește anexa K 10, într-un extras din registrul german al mărcilor, datat 16 iulie 2012, din care rezultă că marca germană sus-menționată a fost anulată.
- 26 În această privință, trebuie amintit că acțiunea introdusă la Tribunal vizează controlul legalității deciziilor camerelor de recurs, în sensul articolului 65 din Regulamentul nr. 207/2009, și că, în cadrul acțiunii în anulare, legalitatea actului atacat trebuie apreciată în funcție de elementele de fapt și de drept care existau la data adoptării actului. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, rolul Tribunalului nu este de a reexamina împrejurările de fapt în lumina probelor prezentate pentru prima dată în fața sa. Într-adevăr, admiterea unor asemenea înscrisuri ar fi contrară articolului 135 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, potrivit căruia memoriile părților nu pot modifica obiectul litigiului care s-a aflat pe rolul camerei de recurs [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 21 martie 2012, Feng Shen Technology/OAPI – Majtczak (FS), T-227/09, punctul 25 și jurisprudența citată].
- 27 Rezultă că documentele de la anexele K 8, K 9 și K 10 ale cererii introductive, prezentate de reclamantă pentru prima dată în fața Tribunalului, nu pot fi luate în considerare și, în consecință, trebuie înlăturate.

Cu privire la admisibilitatea trimiterii globale făcute de reclamantă la argumentele prezentate în fața OAPI

- 28 În ceea ce privește argumentele la care reclamanta face o trimitere globală, la punctul 67 din cererea introductivă, și pe care le-a prezentat în procedura care s-a aflat pe rolul OAPI, trebuie amintit că, potrivit articolului 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, cererea introductivă trebuie să cuprindă o expunere sumară a motivelor invocate. Această mențiune trebuie să fie suficient de clară și de precisă pentru a permite părâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să se pronunțe asupra acțiunii, dacă este cazul, fără să se bazeze pe alte informații [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 18 septembrie 2012, Scandic Distilleries/OAPI – Bürgerbräu, Röhm & Söhne (BÜRGER), T-460/11, punctul 16 și jurisprudența citată].

- 29 Trebuie amintit că, deși cuprinsul cererii introductive poate fi susținut și completat, cu privire la anumite puncte specifice, prin trimiteri la extrase din documentele anexate, o trimitere globală la alte înregistrări nu ar putea compensa lipsa elementelor esențiale ale argumentării în drept care, potrivit dispozițiilor amintite mai sus, trebuie să figureze în cererea introductivă (a se vedea în acest sens Hotărârea BÜRGER, punctul 28 de mai sus, punctul 17 și jurisprudența citată).
- 30 În speță, reclamanta s-a mulțumit să indice la punctul 67 din cererea introductivă că ea se referea „la întreaga argumentație invocată [...] la OAPI în memoriul său din 2 august 2011 și la documentele anexate la acesta” și că „documentele în cauză [erau] indicate în mod expres ca făcând obiectul căii de atac, ca parte suplimentară a [...] cererii introductive”.
- 31 Astfel, reclamanta nu identifică nici punctele concrete din cererea introductivă pe care dorește să le completeze prin această trimitere, nici anexele în care ar fi expuse eventualele sale argumente.
- 32 În aceste împrejurări, Tribunalul nu este obligat să deceleze în mod global, în memoriul sus-menționat depus la OAPI, argumentele la care reclamanta ar putea face referire și nici să le examineze, întrucât astfel de argumente sunt inadmisibile. În schimb, Tribunalul va examina acele elemente prezentate în procedura administrativă de la OAPI la care fac trimitere argumente specifice și suficient de concrete invocate în cererea introductivă.

Cu privire la cererea de anulare a deciziei atacate

- 33 Reclamanta invocă un singur motiv în susținerea acțiunii formulate, întemeiat pe nerespectarea articolului 52 din Regulamentul nr. 207/2009. Potrivit reclamantei, în esență, camera de recurs a săvârșit o eroare de drept atunci când a concluzionat că fostul titular a fost de rea-credință la momentul depunerii la OAPI a cererii de înregistrare a mărcii contestate ca marcă comunitară.
- 34 OAPI și intervenienta contestă argumentele reclamantei.
- 35 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, potrivit articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, se declară nulitatea mărcii comunitare, ca urmare a unei cereri depuse la OAPI sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere, atunci când solicitantul era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii. Partea care a solicitat declararea nulității și care intenționează să se întemeieze pe acest motiv are obligația de a stabili împrejurările care permit să se concluzioneze că titularul unei mărci comunitare a fost de rea-credință la momentul depunerii cererii de înregistrare a acesteia din urmă [Hotărârea Tribunalului din 14 februarie 2012, Peeters Landbouwmachines/OAPI – Fors MW (BIGAB), T-33/11, punctul 17].
- 36 Astfel cum arată în mod întemeiat camera de recurs la punctul 34 și următoarele din decizia atacată, Curtea a făcut mai multe precizări cu privire la modul în care trebuie interpretat conceptul de rea-credință prevăzut la articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 (Hotărârea Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, punctul 19 de mai sus, punctul 37 și următoarele). Astfel, Curtea a arătat că reaua-credință a solicitantului, în sensul acestei dispoziții, trebuie apreciată global, ținând seama de toți factorii pertinenti din cauză și în special de:
- împrejurarea că solicitantul are sau trebuie să aibă cunoștință de faptul că un terț utilizează cel puțin într-un stat membru un semn identic sau similar pentru un produs identic sau similar care poate conduce la confuzie cu semnul a cărui înregistrare se cere;
 - intenția solicitantului de a-l împiedica pe acest terț să utilizeze un astfel de semn în continuare;
 - nivelul de protecție de care beneficiază semnul terțului și semnul a cărui înregistrare se solicită.

- 37 Curtea a mai precizat, la punctele 43 și 44 din Hotărârea Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, punctul 19 de mai sus, că intenția de a împiedica comercializarea unui produs poate, în anumite împrejurări, să constituie un element al relei-credințe a solicitantului. Acest lucru este valabil în special atunci când ulterior se adeverește că solicitantul a înregistrat un semn ca marcă comunitară fără a avea intenția de a o utiliza, cu unicul scop de a împiedica intrarea pe piață a unui terț.
- 38 În aceste condiții, astfel cum a subliniat în mod întemeiat camera de recurs la punctul 35 din decizia atacată, potrivit formulării reținute în Hotărârea Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, punctul 19 de mai sus, cei trei factori enumerați la punctul 36 de mai sus nu sunt decât câteva ilustrări dintr-un ansamblu de elemente care pot fi luate în considerare pentru a se pronunța asupra eventualei rele-credințe a unui solicitant al mărcii la momentul depunerii cererii (Hotărârea BIGAB, punctul 35 de mai sus, punctul 20).
- 39 Prin urmare, este necesar să se aprecieze că, în cadrul analizei globale efectuate în temeiul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, se poate de asemenea ține seama de originea cuvântului sau a siglei care constituie marca contestată și de utilizarea anterioară a acesteia în comerț ca marcă, în special de către întreprinderi concurente, precum și de logica comercială în care se înscrie depunerea cererii de înregistrare ca marcă comunitară a acestui cuvânt sau a acestei sigle.
- 40 În speță, rezultă, cu titlu introductiv, că trebuie respinse susținerile reclamantei prin care aceasta critică camera de recurs pentru că a ținut cont de un „nou indiciu al relei-credințe”, care nu ar fi fost evidențiat în jurisprudența Curții, în special în Hotărârea Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, punctul 19 de mai sus, ba chiar ar fi în contradicție cu criteriile menționate în hotărârea amintită. Astfel, pe de o parte, trebuie subliniat, astfel cum a procedat camera de recurs, că respectivele criterii jurisprudențiale sunt doar ilustrative. Pe de altă parte, trebuie constatat că criteriile reținute de camera de recurs în decizia atacată nu contrazic criteriile stabilite în hotărârea sus-menționată, ci se adaugă la acestea, urmând logica lor intrinsecă, constând în aprecierea în mod global a tuturor factorilor relevanți în speță. Astfel, în mod întemeiat camera de recurs a evaluat atât originea semnului care constituie marca contestată Simca, cât și utilizarea anterioară a acestuia în comerț ca marcă, în special de către întreprinderi concurente, și logica comercială în care se înscrie depunerea cererii de înregistrare a mărcii contestate pe care o reprezintă această siglă. În plus, în acest context, nimic nu împiedica camera de recurs să analizeze totodată dacă titularul mărcii a cărei nulitate s-a solicitat avea, la data formulării cererii de înregistrare, cunoștință de existența mărcilor anterioare care cuprindeau sigla SIMCA și de gradul lor de notorietate.
- 41 În această privință, Tribunalul precizează mai întâi că este cert că sigla SIMCA a fost deja creată în anul 1934 în Franța de un constructor de automobile și că s-au vândut vehicule desemnate de o marcă ce conținea această siglă din anii '30. Această marcă a fost preluată ulterior, în anul 1978, de Automobiles Peugeot, care a utilizat-o în întreaga lume, inclusiv în Europa.
- 42 Este de asemenea cert că intervenienta este titulara a două mărci figurative anterioare care conțin cuvântul „simca”, una franceză, înregistrată sub numărul 121992 și depusă la 5 martie 1959, și cealaltă internațională, înregistrată sub numărul 218957, întemeiată pe marca franceză menționată și protejată în unele state membre ale Uniunii, precum Germania, Spania, Italia, Ungaria, România, precum și în Benelux. Atât marca franceză anterioară, cât și marca internațională anterioară, deși nu au fost utilizate în ultimele decenii, astfel cum s-a constatat în special la punctul 24 din decizia atacată, au fost totuși reînnoite și au rămas înregistrate în favoarea intervenientei la data cererii de înregistrare a mărcii contestate.
- 43 În plus, deși camera de recurs a afirmat, la finalul punctului 23 din decizia atacată, într-un mod destul de neclar că mărcile sus-menționate au rămas înregistrate „cel puțin pentru produsele «vehicule» din clasa 12”, pe de o parte, trebuie constatat că reclamanta nu formulează la Tribunal alegații specifice privind eventualele consecințe pe care această afirmație le-ar putea avea în ceea ce privește existența relei-credințe a fostului titular în legătură cu cererea sa de înregistrare a mărcii contestate pentru

celelalte produse în cauză, respectiv pentru „aparate de locomoție pe uscat, în aer sau pe apă”. Astfel, reclamanta contestă mai curând pertinenta înregistrării mărcilor anterioare ca atare în aprecierea relei-credințe a fostului titular și, în continuare, evidențiază, ca element care demonstrează lipsa relei-credințe, faptul că fostul titular utiliza efectiv marca contestată după înregistrarea ei pentru a comercializa, într-o primă etapă, biciclete electrice, cu intenția ca ulterior să utilizeze marca respectivă și pentru vehicule „de nișă” motorizate.

- 44 Pe de altă parte și în orice caz, se impune constatarea faptului că din dosarul administrativ de la OAPI reiese că înregistrarea mărcii internaționale anterioare, anexată în copie la cererea de declarare a nulității formulată de intervenientă și care se întemeiază pe marca franceză anterioară, enumeră printre produsele vizate cele două categorii din clasa 12 sus-menționate. Pe de altă parte, în lipsa unor elemente în sens contrar, trebuie apreciat că cele constatate de camera de recurs cu privire la reaua-credință a fostului titular privesc atât capătul cererii de înregistrare a mărcii contestate referitor la „vehicule”, cât și pe cel referitor la „aparate de locomoție pe uscat, în aer sau pe apă”.
- 45 În continuare, astfel cum a constatat camera de recurs la punctul 37 din decizia atacată, coroborat cu punctele 1, 27 și 28, este cert că fostul titular a solicitat înregistrarea mărcii contestate abia la 5 decembrie 2007 și că a depus această cerere deși avea cunoștință de existența mărcilor anterioare SIMCA ale intervenientei, cel puțin ca mărci „istorice”. În plus, nu se contestă nici faptul că fostul titular nu a solicitat decăderea din drepturile asupra mărcilor franceză sau internațională anterioare, reclamanta invocând la Tribunal numai faptul că ea însăși urma să formuleze astfel de cereri în viitor. În ceea ce privește unele referiri făcute de reclamantă la o serie de demersuri de declarare a nulității întreprinse deja împotriva anumitor mărci anterioare ale intervenientei, pe lângă faptul că ele se întemeiază pe documente invocate pentru prima dată în fața Tribunalului și, prin urmare, inadmisibile (a se vedea punctele 25-27 de mai sus), trebuie constatat că, în orice caz, respectivele demersuri privesc doar marca germană a intervenientei, înregistrată sub nr. 302008037708, iar nu mărcile franceză sau internațională anterioare.
- 46 Trebuie de asemenea să se constate că, contrar celor susținute de reclamantă, în mod întemeiat camera de recurs a afirmat, la punctul 38 din decizia atacată, în legătură cu elementele de probă prezentate în special fostul titular însuși, că acesta avea cu certitudine cunoștință de faptul că marca SIMCA se bucura de notorietate pentru automobile. Pe de altă parte, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 25 din decizia atacată, camera de recurs a considerat că notorietatea respectivă avea un grad ridicat în trecut și că era posibil să se fi diminuat de-a lungul anilor, însă continua să existe la data adoptării deciziei atacate „mai ales pentru persoanele care au intrat în contact cu vehicule care au fost comercializate sub marca «SIMCA»”.
- 47 În această privință, cu titlu introductiv, referitor la cunoașterea și perceperea mărcii Simca de către fostul titular, este necesar să se arate că, astfel cum reiese scrisoarea sa din 15 iunie 2007 adresată întreprinderii indiene W. (anexa XIV la răspunsul fostului titular, datat 26 decembrie 2008, la memoriul intervenientei, în care sunt prezentate motivele cererii de declarare a nulității), acesta căuta o marcă „adecvată”, care nu mai era utilizată sau care nu a fost înregistrată și care, prin urmare, nu era protejată din punct de vedere juridic. Abia ulterior declarațiilor sus-menționate fostul titular a solicitat înregistrarea a mărcii contestate, reluând integral elementul verbal mărcilor figurative anterioare. De asemenea, dintr-o scrisoare a fostului titular, datată 5 septembrie 2007 și adresată întreprinderii indiene amintite, rezultă că avea cunoștință de o înregistrare anterioară a mărcii SIMCA-1100 City-Laster în Germania, în vigoare până în anul 1983, precum și de succesul mașinilor de sport ale mărcii SIMCA în raliuri în anii '70.
- 48 În continuare, din scrisoarea fostului titular datată 17 martie 2008, adresată domnului S., șeful conducerii intervenientei, care, deși a fost redactată ulterior cererii de înregistrare a mărcii contestate, aduce elemente relevante care permit să se deducă motivele care l-au determinat pe fostul titular să formuleze cererea respectivă, rezultă că acesta urmărea să conserve pentru posterioritate „minunata” marcă SIMCA. În aceeași scrisoare, fostul titular s-a referit în mod explicit la „istoria extraordinară a

mărcii SIMCA”. Aceste declarații trebuie interpretate împreună cu partea introductivă a scrisorii amintite, în care fostul titular evidențiază cunoștințele sale din domeniul automobilelor și afinitățile sale speciale și constante față de mașinile franceze, în special față de marca Peugeot sau Citroën. În același context, fostul titular a menționat explicit că a făcut cercetări atât pe internet, cât și la OAPI pentru a afla dacă marca SIMCA a rămas înregistrată.

- 49 Ținând cont și de afirmația fostului titular, evocată în aceeași scrisoare, potrivit căreia cumpărase, „în ianuarie 2008, în Franța, o mașină SIMCA Aronde 9 care se îmbina ideal cu marca [comunitară] a cărei înregistrare o solicitase” cu o lună înainte, trebuie să se concluzioneze că în mod întemeiat camera de recurs a apreciat că acesta „cunoștea cu certitudine că marca SIMCA se bucura de notorietate pentru automobile”. Astfel, elementele sus-menționate permit ca Tribunalul să constate că, în percepția fostului titular, marca în discuție încă păstra, cel puțin, o anumită notorietate reziduală, ceea ce explică de altfel interesul său pentru această marcă având în vedere împrejurările în speță, precum și intenția sa de a o salvagarda pentru generațiile viitoare.
- 50 Această constatare se coroborează cu afirmația reclamantei din cererea introductivă potrivit căreia era „de notorietate publică faptul că marca SIMCA nu mai era utilizată de [intervenientă] de mai multe decenii”. Astfel, o asemenea afirmație presupune că însăși existența mărcii SIMCA, ca marcă „istorică”, era de notorietate cel puțin pentru acea parte a publicului interesat constituită din persoane care au avut cunoștință de vehiculele comercializate sub această marcă în trecut.
- 51 Aceste dezvoltări nu pot fi invalidate de referirea făcută de reclamantă la conținutul scrisorii sale precontencioase adresate OAPI la data de 2 august 2011, în care s-a susținut că nici publicul cunoscător nu și-ar mai aminti de marca SIMCA. În această privință, trebuie arătat că elementele prezentate în susținerea acestei afirmații din anexa la respectiva scrisoare constau în special din extrase de pe pagini de internet ale unor vânzători de automobile, în special de pe piața mașinilor de ocazie.
- 52 Or, în măsura în care este posibil să se tragă anumite concluzii plecând de la extrasele de pe pagini de internet menționate, aceste extrase demonstrează cel mult faptul că anumiți vânzători nu mai ofereau spre vânzare vehicule purtând marca SIMCA pe piața mașinilor de ocazie. Astfel, în lipsa altor elemente de probă concordante, precum sondajele de opinie făcute pe lângă publicul relevant, nu se poate exclude posibilitatea ca, astfel cum susține camera de recurs la punctul 25 din decizia atacată făcând referire, la punctul 5 din aceasta, la probele privind „istoricul” mărcii SIMCA, să fi rămas o notorietate reziduală, în special pentru acea parte a publicului relevant astfel cum este ea definită de camera de recurs (a se vedea punctele 46 și 50 de mai sus).
- 53 Pe de altă parte, trebuie adăugat că, în afară de articolul dintr-o revistă germană din decembrie 1989 referitor la istoria mașinilor produse sub marca SIMCA 1000, document la care a făcut referire intervenienta în procedura administrativă care s-a aflat pe rolul OAPI, în special în scrisoarea din 29 martie 2010 menționată la punctul 5 din decizia atacată, concluzia că, la data relevantă a depunerii cererii de înregistrare a mărcii contestate, mărcile anterioare SIMCA ale intervenientei aveau o anumită notorietate reziduală se coroborează și cu trimiterea făcută de fostul titular, în scrisoarea sa precontencioasă adresată OAPI la data de 26 decembrie 2008, la extrasul de pe o pagină de internet referitor la expoziția de vehicule franceze Francemobile. Astfel, în măsura în care însuși organizatorul respectivei expoziții prelua pe site-ul său publicitar, printre diferitele logouri de producători de vehicule expuse, logo-ul mărcii SIMCA, acest extras poate fi considerat un indiciu suplimentar privind notorietatea sa, indiferent dacă acest logo corespundea exact celui înregistrat de intervenientă.
- 54 Pe de altă parte, contrar celor pretinse de reclamantă, camera de recurs nu a săvârșit o eroare de drept nici atunci când a avut în vedere, la aprecierea globală a indiciilor care demonstau reaua-credință a fostului titular, elemente de fapt legate de intențiile și de obiectivele acestuia la data depunerii cererii de înregistrare. Nu se poate reproșa în această privință camerei de recurs că a analizat elemente

„subiective care țin de motivarea intrinsecă” a acțiunii fostului titular, în special având în vedere scrisorile sale adresate partenerilor comerciali și, ulterior depunerii cererii sale de înregistrare, adresate de asemenea intervenientei ca răspuns la scrisorile acesteia.

- 55 Astfel, este suficient să se constate că din Hotărârea Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, punctul 19 de mai sus (punctele 38-42), rezultă că, pentru a aprecia existența relei-credințe a solicitantului la momentul depunerii cererii de înregistrare a unui semn, trebuie, în plus, să se țină seama de „intenția” sa de a împiedica terții să continue să îl utilizeze, Curtea remarcând că această intenție constituie un element subiectiv care trebuie determinat prin raportare la împrejurările obiective din cauză.
- 56 Având în vedere toate considerațiile care precedă, este necesar să se aprecieze că camera de recurs putea deduce în mod întemeiat, din împrejurările speciale în speță, că prin cererea de înregistrare a unei mărci comunitare fostul titular urmărea, în realitate, să exploateze în mod parazitar renumele mărcilor înregistrate ale intervenientei și să obțină avantaje din acesta.
- 57 Desigur, astfel cum susține reclamanta și cum a subliniat inițial divizia de anulare, din textul considerentului (10) al Regulamentului nr. 207/2009 rezultă că protejarea mărcilor comunitare și, împotriva acestora, a oricărei mărci înregistrate care este anterioară acestora nu se justifică decât în măsura în care aceste mărci sunt utilizate efectiv.
- 58 În aceeași manieră, pe de o parte, reclamanta se referă la Prima directivă nr. 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92) și îndeosebi la articolul 12, consacrat „motivelor de decădere”, care se aplică, coroborat cu articolul 1 din directiva menționată, „mărcilor [...] care au făcut obiectul unei înregistrări sau al unei solicitări de înregistrare într-un stat membru sau pe lângă Oficiul Mărcilor din Benelux ori care au făcut obiectul unei înregistrări internaționale care produce efecte într-un stat membru”. Pe de altă parte, reclamanta face trimitere la articolul L-714.5 din Codul proprietății intelectuale francez și la articolele 25 și 49 din Legea germană privind protecția mărcilor și a altor semne [Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz)] din 25 octombrie 1994 (BGBl. 1994 I, p. 3082, BGBl. 1995 I, p. 156, și BGBl. 1996 I, p. 682), întrucât aceste dispoziții prevăd, în esență, la nivel național, în ce condiții decăderea din drepturile asupra mărcilor poate fi constatată în lipsa unei utilizări serioase, mai ales în urma unei acțiuni în justiție formulate de o persoană interesată.
- 59 Or, în speță, trebuie să se constate că nu doar faptul, amintit la punctul 37 din decizia atacată, că fostul titular solicitase înregistrarea mărcii contestate, deși avea cunoștință de mărcile anterioare, fără să fi introdus înainte o acțiune în decădere împotriva lor, a fost considerat de către camera de recurs relevant pentru a constata reaua sa credință.
- 60 Astfel, după cum reiese din cuprinsul punctului 38 din decizia atacată, camera de recurs a ținut cont în mod deosebit de obiectivul particular urmărit de fostul titular „de a exploata în mod parazitar valoarea mărcilor înregistrate cunoscute de [intervenientă] și de a obține avantaje din buna [lor] reputație [...] printr-o utilizare nelegală deliberată a semnului SIMCA”. Această abordare nu constituie o eroare de drept din moment ce, astfel cum reiese din Hotărârea Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, punctul 19 de mai sus, reaua-credință a solicitantului, în sensul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, trebuie apreciată în mod global, ținând seama de toți factorii pertinenti în speță. În primul rând, astfel cum s-a amintit deja (a se vedea punctul 39 de mai sus), printre acești factori se numără originea cuvântului sau a siglei care constituie marca contestată și utilizarea anterioară a acestuia în comerț ca marcă, în special de către întreprinderi concurente, mai precis, în speță, împrejurările necontestate care demonstrează o utilizare serioasă, cel puțin „istorică” a mărcilor care conțin sigla SIMCA, de către intervenientă sau de către o întreprindere care face parte din grupul său, care a precedat utilizării de către fostul titular a siglei respective în cadrul mărcii contestate.

- 61 În al doilea rând, camera de recurs a putut în mod întemeiat să facă trimitere la logica comercială în care s-a înscris depunerea de către fostul titular a cererii de înregistrare a siglei ca marcă comunitară, ținând cont de faptul că acesta s-a referit în mod explicit, în fața partenerilor săi comerciali, la o logică care avea legătură cu intenția de a utiliza o marcă adaptată produselor menționate în cererea de înregistrare, indiferent că era o marcă neînregistrată sau o marcă care, deși înregistrată, pierduse orice protecție juridică, în special din cauza lipsei unei utilizări serioase de către titularul său (a se vedea punctul 45 și următoarele de mai sus). De altfel, reclamanta invocă aceeași motivare la punctul 41 din cererea introductivă, subliniind că tocmai faptul că mărcile anterioare nu mai fuseseră utilizate de mult timp putea fi interpretat drept „un motiv care a incitat [fostul titular], informat cu privire la această împrejurare, să introducă o cerere de înregistrare a unei mărci în vederea utilizării acesteia în favoarea sa”.
- 62 În aceste împrejurări și în măsura în care nu este dovedit faptul că fostul titular a comercializat pe piața relevantă produse sub marca respectivă, chiar înainte de depunerea cererii de înregistrare a mărcii contestate, nu este posibil să se rețină o altă logică comercială, fără legătură cu cea care făcea referire cel mai mult la intervenientă sau la întreprinderi care fac parte din grupul său. În special, reclamanta nu poate pretinde că, prin cererea respectivă, fostul titular urmărea să împiedice întreprinderi terțe să utilizeze marca fără permisiunea sa, făcând clientela să creadă că acestea distribuie aceleași produse ca și cele ale fostului titular, sau că urmărea doar să extindă protecția mărcii contestate prin înregistrarea sa.
- 63 În aceste împrejurări, reclamanta nu se poate întemeia doar pe faptul că mărcile anterioare nu mai erau utilizate pentru a înlătura constatarea relei-credințe a fostului titular la data înregistrării. Astfel, după cum s-a constatat, elementele în speță demonstrează că înregistrarea semnelor contestate a fost solicitată în mod deliberat, cu scopul de a genera o asociere cu mărcile anterioare și de a profita de renumele lor pe piața automobilelor, ba chiar de a le face concurență în ipoteza în care ar fi reutilizate în viitor de intervenientă. În această privință, fostul titular nu avea obligația de a evalua intențiile comerciale viitoare ale intervenientei în calitate de titular al mărcilor anterioare, reînnoite în mod regulat, și nici de a concluziona, în lipsa unei cereri de declarare a nulității referitoare la acestea din urmă, că intervenienta „nu avea calitatea de titular demn de protecție”. De altfel, chiar fără a fi necesar să se stabilească veridicitatea alegației OAPI susținute la Tribunal, potrivit căreia pe piața automobilelor se obișnuia ca mărcile neutilizate un timp destul de îndelungat să fie utilizate din nou, în ediții limitate, pentru amatorii de mașini, trebuie constatat că din textul articolului publicat într-un ziar la 2 septembrie 2008, preluat pe site-ul internet Autohaus online, din care un extras se găsește în anexa la scrisoarea fostului titular adresată OAPI la data de 26 decembrie 2008, reiese că acesta aflase, cel târziu la această dată și fără ca acest lucru să îl determine să renunțe la marca contestată, că intervenienta intenționa să reutilizeze mărci „precum Talbot” mai ales pentru vehicule cu preț scăzut, urmând în acest sens, conform articolului, modelul întreprinderii Renault, care a revigorat marca sa Dacia. În aceste împrejurări, o intenție viitoare a intervenientei de reutilizare și a mărcii sale SIMCA nu putea fi exclusă.
- 64 Aceste concluzii nu sunt invalidate de diversele afirmații ale reclamantei privind „prescripția achizitivă în dreptul mărcilor”.
- 65 Astfel cum reiese din susținerile reclamantei, aceasta contestă că ar exista un principiu juridic potrivit căruia o marcă deja înregistrată, dar care a ajuns „la sfârșitul perioadei de protecție”, nu poate fi înregistrată din nou în favoarea unui terț care nu a fost titularul inițial al acesteia. Reclamanta se referă în această privință la articolul 19 și la considerentul (11) al Regulamentului nr. 207/2009.
- 66 Or, trebuie să se constate că problema care se pune în speță nu se limitează la chestiunea mai sus amintită, însă, astfel cum s-a subliniat deja, pentru a constata reaua-credință a fostului titular, camera de recurs a luat în considerare și elemente de fapt privind notorietatea reziduală a mărcilor anterioare și logica comercială în care se înscris depunerea cererii de înregistrare a mărcii contestate, întrucât fostul titular dorea să profite, prin intermediul înregistrării, de respectivele mărci. Prin urmare, contrar

aprecierii reclamantei care decurge dintr-o interpretare eronată a deciziei atacate, camera de recurs nu a intenționat să confirme principiul enunțat la punctul anterior. Din acest motiv, trimiterile făcute de reclamantă la considerentul (11) și la articolul 19 din Regulamentul nr. 207/2009 sunt inoperante din moment ce nu aveau o legătură concretă cu elementul decisiv care a determinat camera de recurs să concluzioneze că modul în care s-a comportat fostul titular era de rea-credință, mai precis nu aveau legătură cu faptul că acesta urmărea să profite de notorietatea reziduală a mărcilor anterioare.

- 67 În ceea ce privește diversele afirmații ale reclamantei potrivit cărora introducerea unei acțiuni împotriva unor mărci anterioare opozabile, susceptibile de a fi declarate nule, nu este o condiție pentru răsturnarea prezumției de rea-credință, este suficient să se constate că camera de recurs nu a făcut aplicarea unei astfel de condiții, ci, astfel cum s-a constatat deja, a analizat în mod global toate elementele pertinente în speță (a se vedea în special punctele 37-39 din decizia atacată, interpretate coroborat cu punctul 25 din aceeași decizie).
- 68 În continuare, referitor la susținerile reclamantei potrivit cărora, chiar dacă mărcile anterioare nu erau susceptibile de a fi declarate nule, ele ar proteja „doar elemente figurative sau combinația de elemente figurative și verbale, pe când marca în litigiu [era] o marcă verbală cu un domeniu de protecție diferit”, reclamanta susținând astfel că „domeniile de protecție” ale acestor mărci erau diferite, trebuie arătat că rezultă din raționamentul camerei de recurs din decizia atacată și cu precădere din cuprinsul punctelor 25, 27 și 38 din aceasta că ea a considerat că notorietatea reziduală a mărcilor anterioare acoperea în special cuvântul „simca”, singurul element verbal al respectivelor mărci figurative, preluat integral în marca contestată. De asemenea, din raționamentul camerei de recurs rezultă că ea a considerat că marca comunitară a fostului titular se inspiră din mărcile anterioare, urmărindu-se exploatarea în mod parazitar a renumelui lor și obținerea de avantaje din aceasta prin utilizarea nelegală a semnului Simca. Pe de altă parte, reiese dintr-o jurisprudență constantă că nimic nu se opune posibilității de a verifica existența unor similitudini între o marcă verbală și o marcă figurativă, având în vedere că aceste două tipuri de marcă au o configurație grafică susceptibilă să dea naștere unei impresii vizuale [a se vedea Hotărârea Tribunalului din 23 aprilie 2013, Apollo Tyres/OAPI – Endurance Technologies (ENDURACE), T-109/11, punctul 60 și jurisprudența citată].
- 69 În aceste împrejurări și în măsura în care fostul titular nu a sugerat în fața OAPI argumente concrete în susținerea faptului că mărcile aflate în conflict ar fi suficient de diferite încât să nu dea naștere unei confuzii, ci a făcut doar referire, cu titlu general, la faptul că mărcile anterioare erau figurative, trebuie să se constate că camera de recurs nu avea obligația de a explica mai în detaliu aprecierea sa cu privire la similitudinile dintre respectivele mărci, camera de recurs ilustrând de altfel în mod suficient considerațiile sale sus-menționate referitoare la existența unei notorietăți reziduale a elementului verbal pe care aceste mărci îl au în comun.
- 70 În ceea ce privește susținerea reclamantei legat de faptul că „oferta de despăgubire” făcută intervenientei de fostul titular nu poate fi, potrivit jurisprudenței [Hotărârea Tribunalului din 1 februarie 2012, Carrols/OAPI – Gambettola (Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL), T-291/09], considerată un indiciu al relei-credințe și în ceea ce privește afirmația sa potrivit căreia nici fostul titular, nici ea însăși nu au „abordat [intervenienta] pentru a-i atrage acesteia atenția asupra [mărcii comunitare în discuție] și pentru a obține un avantaj pecuniar”, trebuie subliniat că, astfel cum a subliniat însăși reclamanta în cererea introductivă, deși camera de recurs a amintit în acea parte din decizia atacată intitulată „fapte necontestate” anumite elemente considerate „de o importanță decisivă pentru aprecierea situației de fapt”, ea nu le-a preluat totuși în partea unde este abordată existența relei-credințe. În special, trebuie să se constate că camera de recurs nu a făcut deducții specifice în această privință din constatarea sa de la punctul 31 din decizia atacată care se referă la „oferta de despăgubire”, în cadrul căreia fostul titular s-a arătat dispus să renunțe, cu unele condiții, la marca contestată.

- 71 Prin urmare, alegația sus-menționată a reclamantei, conform căreia oferta de tranzacționare în legătură cu propunerea de a renunța la o marcă în schimbul unei compensații nu constituie un indiciu suficient al relei-credințe, este, în împrejurările în speță, inoperantă și nu poate avea un efect asupra legalității deciziei atacate.
- 72 Trebuie adăugat cu titlu suplimentar că, în timp ce în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL, punctul 70 de mai sus (punctele 61 și 62), Tribunalul a constatat că partea care a solicitat declararea nulității unei mărci comunitare nu prezentase dovezi care să permită să se prezume că titularul acesteia nu putea ignora existența unor mărci anterioare pe care aceasta își întemeiase afirmația privind reaua-credință, în speță este, dimpotrivă, cert că fostul titular avea deja, la data depunerii mărcii contestate, cunoștință de existența mărcilor anterioare SIMCA ale intervenientei și de utilizarea lor anterioară din anii '70. În aceste împrejurări, propunerea de a renunța la marca comunitară în cazul plății unei despăgubiri are un conținut diferit de cea făcută în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL, punctul 70 de mai sus, mai ales din cauza faptului că, din momentul depunerii cererii sale de înregistrare, fostul titular se putea aștepta, nu doar pur ipotetic, să primească din partea intervenientei o propunere de acordare a unei compensații financiare.
- 73 În sfârșit, trebuie înlăturate celelalte alegații specifice făcute de reclamantă întrucât niciuna dintre ele nu permite să se invalideze concluziile sus-menționate.
- 74 În primul rând, simplul fapt că fostul titular a comercializat efectiv, sub marca comunitară Simca, biciclete electrice, „cel puțin din [...] anul 2008”, chiar dacă se consideră dovedit, nu poate fi apreciat ca fiind relevant în măsura în care, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 37-40 din decizia atacată, concluzia camerei de recurs privind existența relei-credințe a fostului titular nu se întemeiază pe lipsa unui interes real de a comercializa produsele acoperite de marca respectivă, ci mai curând pe intențiile sale de a exploata în mod parazitar renumele unei mărci înregistrate în favoarea altcuiva și cunoscute pe piața relevantă.
- 75 În al doilea rând, în ceea ce privește diferitele trimiteri făcute de reclamantă la procedurile administrative și jurisdicționale din Germania, trebuie constatat că în mod întemeiat camera de recurs a apreciat, în special la punctele 20 și 21 din decizia atacată, că regimul comunitar al mărcilor este un sistem autonom constituit dintr-un ansamblu de obiective și de reguli care îi sunt specifice și a cărui aplicare este independentă de orice sistem național [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 11 iulie 2007, Mülhens/OAPI – Minoronzoni (TOSCA BLU), T-150/04, Rep., p. II-2353, punctul 40 și jurisprudența citată]. În sensul acestei hotărâri, o decizie care provine de la o instanță națională nu poate fi obligatorie nici pentru organele Oficiului, nici pentru instanța Uniunii.
- 76 Cu toate acestea, rezultă de asemenea din jurisprudență că nici părțile și nici Tribunalul nu pot fi împiedicate să se inspire, în interpretarea dreptului Uniunii, din elemente extrase din jurisprudența Uniunii, națională sau internațională [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 12 iulie 2006, Vitakraft-Werke Wührmann/OAPI – Johnson's Veterinary Products (VITACOAT), T-277/04, Rec., p. II-2211, punctele 69-71].
- 77 Or, în speță, pe lângă relevanța declarației camerei de recurs de la punctul 21 din decizia atacată, potrivit căreia ea nu avea cunoștință de probele depuse în procedura paralelă desfășurată în Germania, astfel încât hotărârea pronunțată de Bundesgerichtshof nu putea constitui un precedent, trebuie constatat că mărcile anterioare, una franceză și cealaltă internațională protejată printre altele în mai multe state membre ale Uniunii Europene, pot produce efecte procedurale diferite, pe de o parte, în procedura paralelă care privește o marcă germană și, pe de altă parte, în prezenta procedură, care privește cererea de declarare a nulității unei mărci comunitare pentru rea-credință și în care intră în discuție problema notorietății reziduale a mărci anterioare.

- 78 În al treilea rând, reclamanta arată că activitatea independentă pe care fostul titular a desfășurat-o pentru Citroën AG la Köln și, în anul 2005, pentru o sucursală a Peugeot la Bremen nu avea nicio legătură cu cererea sa de înregistrare a unei mărci comunitare. În special, în opinia acesteia, deși fostul titular obținuse informații în cadrul activității sale temporare ca furnizor de software, el nu ar fi avut neapărat nevoie de cercetări suplimentare pentru a formula o cerere de înregistrare a unei mărci „pretins parazitare”.
- 79 Or, în această privință, este suficient să se constate, în mod similar celor statuate la punctele 70 și 71 de mai sus, că rezultă din structura și din conținutul deciziei atacate că, pentru a constata existența relei-credințe a fostului titular, camera de recurs nu s-a întemeiat pe relația de colaborare amintită pe care acesta o avusese în trecut cu intervenienta sau cu alte întreprinderi din grupul său.
- 80 În sfârșit, în ceea ce privește susținerile reclamantei privind „concizia disproporționată” a deciziei atacate și pretinsa lipsă a celei „mai mici argumentații juridice, precum și a oricărei aprecieri a principiilor din dreptul mărcilor”, trebuie respinse fie că vizează o eroare de apreciere pe fond a camerei de recurs sau o motivare insuficientă.
- 81 În această privință, în primul rând, în măsura în care reclamanta ar viza, așadar, aprecierea pe fond efectuată în speță de camera de recurs, Tribunalul a constatat deja, în ansamblul considerațiilor dezvoltate în prezenta hotărâre, temeinicia deciziei atacate. În acest cadru, Tribunalul a ținut cont atât de argumentația juridică a camerei de recurs, cât și de „principiile din dreptul mărcilor”.
- 82 În al doilea rând, dacă susținerile sus-menționate ale reclamantei trebuie înțelese ca vizând o pretinsă motivare insuficientă a deciziei atacate, este suficient să se constate că, astfel cum rezultă din considerațiile formulate de camera de recurs, redate pe scurt la punctele 9-22 de mai sus, aceasta și-a expus raționamentul, conform unei jurisprudențe constante, în mod clar și neechivoc, permițând astfel reclamantei să cunoască justificările măsurii adoptate și, ulterior, să își apere drepturile, iar instanței uniunii să își exercite controlul asupra legalității deciziei menționate [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 15 octombrie 2013, Electric Bike World/OAPI – Brunswick (LIFECYCLE), T-379/12, punctul 30 și jurisprudența citată].
- 83 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se respingă singurul motiv invocat de reclamantă, precum și acțiunea în ansamblul său.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 84 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 85 Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor OAPI și ale intervenientei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea)

declară și hotărăște:

- 1) Respinge acțiunea.**
- 2) Obligă Simca Europe Ltd la plata cheltuielilor de judecată.**

Dittrich

Szwarcz

Tomljenović

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 8 mai 2014.

Semnături